



# Rapport

**Datum: 21 april 2006**

**Rapportnummer: 2006/156**

## Klacht

Verzoekster klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant-Noord onvoldoende actie hebben ondernomen naar aanleiding van haar meldingen dat zij en haar kinderen hinder ondervonden van een buurtbewoonster.

In het verlengde hiervan klaagt verzoekster erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant-Noord hebben geweigerd om medio juli 2003 en op 25 december 2004 haar aangifte terzake (onder meer) bedreiging door deze buurtbewoonster op te nemen.

Voorts klaagt verzoekster erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant-Noord hebben geweigerd haar gemachtigde (een medewerker van het Bureau Sociaal Raadslieden te Oss) tot het klachtgesprek op 21 januari 2004 toe te laten.

Tot slot klaagt verzoekster erover dat twee ambtenaren van het regionale politiekorps Brabant-Noord in hun brief van 21 januari 2004 aan verzoekster hebben opgemerkt dat verzoekster tevreden zou zijn over de afloop van het klachtgesprek en dat hiermee afdoende zou zijn gereageerd op haar klachtbrief van 27 november 2003.

## Beoordeling

### I. Ten aanzien van de klacht dat de politie onvoldoende onderzoek heeft verricht naar aanleiding van de meldingen van verzoekster

## Bevindingen

1. Verzoekster vindt dat de politie te weinig heeft gedaan om te voorkomen dat haar kinderen werden gepest en bedreigd door haar buurvrouw, mevrouw C. Verzoekster merkte in dit verband op dat zij de politie meermalen op de hoogte heeft gebracht van de gespannen situatie tussen haar gezin en de buurvrouw, maar dat de politie onvoldoende heeft gedaan om dit probleem op te lossen. Volgens verzoekster heeft de politie hiermee de belangen van de kinderen verwaarloosd. Haar kinderen hebben hieraan namelijk allerlei lichamelijke en psychische klachten overgehouden.

2. In antwoord op deze klacht gaf de korpsbeheerder aan dat de politie meermalen heeft geprobeerd de problemen tussen de verschillende buurtbewoners op te lossen. Zo trachtte de politie tussen partijen te bemiddelen hetgeen echter mislukte omdat één van de partijen haar medewerking daaraan weigerde. Ook verrichtte de politie onderzoek naar de diverse meldingen van partijen, greep zij waar nodig in bij calamiteiten, nam zij aangiftes op en verrichtte zij zo nodig verder onderzoek. Voorts stelde de politie diverse maatschappelijke instanties op de hoogte van de problematiek en verwees zij verzoekster onder meer naar

het Bureau Slachtofferhulp. De korpsbeheerder vond dat de politie voldoende had gedaan om de problemen tussen verzoekster en haar buurvrouw op te lossen. Hij acht de klacht van verzoekster op dit punt dan ook ongegrond.

3. Bij zijn reactie aan de Nationale ombudsman zond de korpsbeheerder een aantal stukken mee. Hierbij was onder meer een proces-verbaal van aangifte gevoegd waaruit blijkt dat de politie op 3 juli 2003 een aangifte van verzoekster heeft opgenomen terzake bedreiging door mevrouw C. Uit een mutatie, opgemaakt op 10 juli 2003, blijkt dat de politie vervolgens heeft geprobeerd mevrouw C. als verdachte te horen. Dit lukte echter niet omdat mevrouw C. ziek was. Uit een mutatie van 23 juli 2003 wordt duidelijk dat de politie die dag tot zesmaal toe heeft geprobeerd om met mevrouw C. in gesprek te komen. Mevrouw C. was die dag echter niet thuis. Deze mutatie is op 25 juli 2003 aangevuld met het gegeven dat het de politie die dag uiteindelijk wel is gelukt om mevrouw C. te horen. Uit een mutatie van 12 augustus 2003 blijkt vervolgens dat de officier van justitie de aangifte van verzoekster jegens mevrouw C. heeft geseponeerd wegens gebrek aan bewijs. Partijen werden daarbij naar het maatschappelijk werk verwezen.

Uit een mutatie van 20 juli 2003 wordt duidelijk dat de politie, naar aanleiding van verzoeksters melding dat mevrouw C. kleine kinderen uit de straat met de dood bedreigde, die dag ter plaatse is gegaan, met beide partijen heeft gesproken en mevrouw C. vervolgens heeft doorverwezen naar het maatschappelijk werk.

Uit een mutatie van 21 juli 2003 blijkt vervolgens dat verzoekster die dag met een andere buurtbewoonster op het politiebureau is verschenen omdat deze buurtbewoonster aangifte wilde doen van bedreiging door mevrouw C. Uit een gesprek met deze buurtbewoonster bleek echter dat zij niet zelf had gehoord dat mevrouw C. iemand met de dood had bedreigd maar dat zij dit van verzoekster had gehoord. Na een gesprek hierover met de politie, zag deze buurtbewoonster af van het doen van aangifte.

Op 26 juli 2003 verscheen verzoekster blijkens een mutatie opnieuw aan het bureau om aangifte te doen tegen mevrouw C. omdat C. de kinderen van verzoekster had bedreigd. Omdat verzoekster dit niet zelf had gehoord, werd haar aangifte niet opgenomen.

Blijkens een andere mutatie heeft de politie op 18 augustus 2003 telefonisch informatie verstrekt aan een maatschappelijk werker.

Uit een mutatie van 14 november 2003 blijkt dat verzoekster die dag bij de politie heeft gemeld dat haar dochter op haar werk was lastiggevallen door mevrouw C. Verzoekster is toen geadviseerd contact op te nemen met het maatschappelijk werk.

Uit een mutatie van 25 december 2004 blijkt dat verzoekster die dag naar het politiebureau is gekomen om te zeggen dat zij door mevrouw C. met de dood was bedreigd. In die mutatie staat verder vermeld dat de politieambtenaren zouden bezien welke actie hierop

moest volgen. In die mutatie staat verder dat hierover op 28 december 2004 collegiaal overleg plaatsvond, waarbij werd afgesproken dat verzoeksters aangifte de volgende dag alsnog zou worden opgenomen. Uit het proces-verbaal van aangifte van 29 december 2004 wordt duidelijk dat dit die dag ook daadwerkelijk is gebeurd. In vervolg op deze aangifte hoorde de politie op 19 januari 2005 het 10-jarige dochtertje van verzoekster. Verzoeksters dochtertje wilde toen echter niets zeggen. Uit een mutatie van 30 januari 2005 blijkt dat de politie vervolgens meermalen heeft getracht in contact te komen met mevrouw C. Op 25 februari 2005 is mevrouw C. uiteindelijk gehoord. In een mutatie van 8 maart 2005 vermeldt de politie vervolgens dat mevrouw C. voor de bedreiging op 25 december 2004 een transactie is aangeboden van € 170.

4. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder berichtte verzoeksters gemachtigde dat een maatschappelijk werker inderdaad heeft geprobeerd om tussen verzoekster en mevrouw C. te bemiddelen. Dit mislukte echter omdat mevrouw C. hieraan niet wilde meewerken. Volgens verzoekster had de politie hierop actie richting mevrouw C. moeten ondernemen.

5. Politieambtenaar V. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman dat hij diverse malen tegen verzoekster heeft gezegd dat de politie wel degelijk onderzoek had verricht naar haar aangiften en meldingen en op dit punt de politie dus niets kon worden verweten. Uiteindelijk is het de officier van justitie geweest die de zaken heeft geseponeerd. Verder is nog getracht een bemiddelingsgesprek via het maatschappelijk werk op gang te brengen, hetgeen echter is mislukt omdat mevrouw C. niet kwam opdagen. Hoewel verzoekster vervolgens van de politie verlangde dat daarop actie richting mevrouw C. zou worden ondernomen, is hierin volgens V. geen taak voor de politie weggelegd. Volgens V. zullen verzoekster en de politie hierover echter van mening blijven verschillen.

## **Beoordeling**

6. Het staat de politie in beginsel vrij te bepalen welke opsporingshandelingen zij naar een haar bekend (mogelijk) strafbaar feit verricht. Het redelijkheidsvereiste houdt echter in dat een bestuursorgaan de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afweegt en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Dit betekent dat slechts wanneer de politie niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten af te zien van een bepaalde opsporingshandeling, het nalaten van die opsporingshandeling als niet behoorlijk is te kwalificeren. Hierbij is van belang dat de mogelijkheden van de politie om haar taken uit te voeren, niet onbeperkt zijn. Elk politiekorps wordt bij de vervulling van zijn taken beperkt door de middelen die het, in het kader van een landelijke verdeling, ter beschikking worden gesteld, gezien in samenhang met omvang en aard van het werkaanbod van het betreffende korps. Het voorgaande betekent dat de politie bij de vervulling van haar taken, waaronder die van de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde, prioriteiten dient te stellen. Om die reden is

het niet onjuist dat het accent van politieoptreden bij meldingen over burenruzies in beginsel zoveel mogelijk ligt op preventie en hulpverlening. Daardoor kan wellicht in een vroeg stadium erger worden voorkomen. De politie dient zich in dergelijke situaties met de nodige terughoudendheid op te stellen; zij kan trachten om door bemiddeling tot een oplossing te komen of escalatie van een conflict te voorkomen. Indien het conflict na en ondanks herhaalde bemiddelingspogingen escaleert en er sprake is van strafbare feiten, of althans een naar objectieve maatstaven gemeten redelijk vermoeden van het plegen van strafbare feiten, dan behoort het echter ook tot de taak van de politie om repressief op te treden, een aangifte op te nemen en vervolgens een behoorlijk onderzoek in te stellen.

7. De kern van deze klacht betreft verzoeksters visie dat het regionale politiekorps Brabant-Noord niet, althans onvoldoende verbaliserend of op andere wijze repressief tegen mevrouw C. (en haar partner en kinderen) is opgetreden. De Nationale ombudsman oordeelt op dit punt als volgt. Gelet op de gedurende het onderzoek verkregen informatie stelt de Nationale ombudsman voorop dat de politie de aan verzoeksters meldingen ten grondslag liggende gebeurtenissen naar redelijk inzicht niet als op zichzelf staande incidenten kon beschouwen, maar deze kon plaatsen in het licht van de onenigheden tussen verzoekster en haar buurvrouw waarvan reeds sinds langere tijd sprake was. Dat de politie herhaaldelijk (bijvoorbeeld na de melding van verzoekster op 20 juli 2003) heeft getracht door bemiddeling tot een oplossing te komen of een escalatie van het conflict te voorkomen, is dan ook niet onjuist. Bovendien kan, mede gelet op de prioriteiten die de politie moet stellen in verband met de werkdruk, van de politie niet worden verwacht dat steeds op alle meldingen wordt gereageerd en is het om die reden niet onbegrijpelijk dat verzoekster onder meer is doorverwezen naar een (maatschappelijk) hulpverlener. Inschakeling van een derde om te bemiddelen bij een dergelijk burencnflict kan een bijdrage leveren aan de oplossing van het conflict, met name wanneer - zoals in dit geval - niet te verwachten is dat de politie bij verdere bemiddelingspogingen erin zal slagen een oplossing voor het conflict te vinden. De politie (en de officier van justitie) hebben partijen dan ook terecht doorverwezen naar een dergelijke hulpverlener. Daarnaast heeft de politie, wanneer daar aanleiding toe bestond, bijvoorbeeld in het geval van verzoeksters aangifte van bedreiging op 3 juli 2003, een onderzoek ingesteld waarbij betrokkenen in de gelegenheid zijn gesteld hun visie op het gebeuren te geven. Ook heeft de politie naar aanleiding van verzoeksters aangifte van 29 december 2004, mevrouw C. als verdachte gehoord. De officier van justitie heeft vervolgens over de afhandeling van de door verzoeksters gedane aangiften beslist. Verder is gebleken dat de politie de door verzoekster gedane meldingen heeft vastgelegd. Niet is dan ook gebleken van een tekort aan activiteit. Integendeel, de politie heeft gedaan wat in het algemeen van haar mocht worden verwacht. Het voortduren van de conflictsituatie kan de politie dan ook niet worden verweten. De politie heeft gehandeld in overeenstemming met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

8. De Nationale ombudsman voegt hieraan nog toe dat het de politie ook niet valt aan te rekenen dat mevrouw C. heeft geweigerd mee te werken aan een bemiddelingspoging. Het staat een ieder immers vrij hieraan al dan niet zijn/haar medewerking te verlenen. De eis van verzoekster dat de politie om die reden repressief moet optreden tegen mevrouw C., is niet reëel.

## **II. Ten aanzien van de klacht dat de politie heeft geweigerd verzoeksters aangiften op te nemen**

### **Bevindingen**

1. Verzoekster stelt dat zij in juli 2003 samen met een Somalische buurvrouw naar het politiebureau is gegaan om aangifte jegens mevrouw C. te doen. Mevrouw C. zou namelijk hebben geroepen dat zij alle donkere kindertjes zou afmaken. De politie weigerde echter deze aangifte op te nemen. Op 25 december 2004 verscheen verzoekster opnieuw op het politiebureau om aangifte te doen jegens mevrouw C. Ook ditmaal weigerde de politie echter haar aangifte op te nemen.

2. De korpsbeheerder liet de Nationale ombudsman weten dat de politie op 3 juli 2003 een aangifte van verzoekster had opgenomen. Naar aanleiding van deze aangifte vond een uitgebreid politieonderzoek plaats waarbij mevrouw C. en de heer L. als verdachten werden gehoord. De officier van justitie besloot later deze aangifte wegens gebrek aan bewijs te seponeren. Verzoekster verscheen op 25 december 2004 wederom aan het bureau om aangifte te doen. Deze aangifte is uiteindelijk op 29 december 2004 opgenomen. Ook naar aanleiding van deze aangifte stelde de politie een onderzoek in. De officier van justitie heeft de verdachte in deze zaak een transactieaanbod gedaan. Volgens de korpsbeheerder was dan ook niet geweigerd verzoeksters aangiften op te nemen.

3. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder gaf verzoekster aan dat zij de politie op 25 december 2004 tot tweemaal toe telefonisch had meegedeeld dat zij aangifte wilde doen. De politie weigerde dit echter, waarna verzoekster zelf naar het politiebureau is gegaan om de politieambtenaren te bewegen haar aangifte op te nemen. Dit werd opnieuw geweigerd. Nadat op 28 december 2004 een gesprek tussen verzoekster en politieambtenaar Ke. plaatsvond, is verzoeksters aangifte uiteindelijk op 29 december 2004 alsnog opgenomen.

Met betrekking tot de aangifte in juli 2003 merkte verzoekster op dat zij met haar klacht doelde op een andere aangifte dan die waarop de korpsbeheerder doelde. Zij was in juli 2003 namelijk een keer samen met een Somalische buurvrouw naar het politiebureau gegaan om aangifte te doen tegen mevrouw C. Deze aangifte werd echter niet opgenomen, aldus verzoekster.

4. Politieambtenaar V. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman dat verzoekster op 25 december 2004 op het politiebureau verscheen en eiste dat mevrouw C. direct zou worden aangehouden. De op dat moment aanwezige agenten hoorden verzoekster aan en beloofden haar dat zij zouden nagaan wat zij op dit punt voor verzoekster konden betekenen. Met verzoekster maakten zij de afspraak dat zij hierover later zou worden geïnformeerd. Vervolgens spraken zij met de politieambtenaar die op de hoogte was van de zaak af, dat de aangifte van verzoekster alsnog zou worden opgenomen. Daarop is een afspraak met verzoekster gemaakt, waarna de aangifte op 29 december 2004 is opgenomen.

5. In de mutatie, opgemaakt op 21 juli 2004, staat onder meer het volgende vermeld:

"W. (verzoekster; N.o.) komt naar het bureau met een medebewoonster uit haar straat genaamd G. Ze had G. overtuigd om aangifte te doen van bedreiging door C. Een gesprek met G. gehad. Uit dat gesprek bleek dat W. G. bijzonder gemotiveerd had om aangifte van bedreiging te doen. Er zou gisteren door C. geroepen zijn dat ze alle donkere (N.o.) kinderen af zou maken. Dit had alleen W. gehoord. Nu was G. bang. G. duidelijk gemaakt dat ze door W. gebruikt werd om haar "zaak" tegen C. sterker te maken. G. begreep dat en zag af van het doen van aangifte. Ze zou zich niet meer laten beïnvloeden door W. of C."

6. In de mutatie, opgemaakt op 26 december 2004, staat onder meer het volgende:

"Be 1 (verzoekster; N.o.) komt op hoge poten aan bureau. Van tevoren van Kl. gehoord dat het hier een langlopend conflict betreft tussen W. en een ex-buurtgenoot C. W. zou vanavond met de dood zijn bedreigd door C. By, medewerkster Shell station (...) zou getuige zijn geweest. Meldster had V. op de algemene zaak gezet en Ke. op een speciale zaak. Er moest direct overgegaan worden tot aanhouden van C. Dat ging in Amsterdam ook zo. Uitleg over werkwijze politie was hier totaal overbodig en nutteloos. Zeer irritante dochter zat op de achtergrond te stoken: "Ze doen toch niks, we pakken ze zelf wel" e.d. Wordt nog besproken wat hiermee te doen."

7. In de mutatie, opgemaakt op 26 december 2004 door politieambtenaar Ke., staat onder meer het volgende:

"Vandaag een gesprek gehad met mevrouw D. Dit betreft inderdaad een langer lopend verhaal en zij wenst aangifte te doen van bedreiging door C. Ter voorkoming van wederom een probleem in deze stel ik voor een aangifte van mevr. op te nemen en deze af te werken zoals we een andere aangifte ook zouden doen. Dan vindt namelijk op een aangifte een toetsing van Justitie plaats die al dan niet bepaald of er zal worden vervolgd. DUS ALS ZIJ MORGEN TEN BURELE VERSCHIJNT GELIEVE EEN AANGIFTE OP TE NEMEN."

8. Uit het proces-verbaal van aangifte blijkt dat op 29 december 2004 de aangifte van verzoekster met betrekking tot het incident op 25 december 2004 is opgenomen.

9. De gemachtigde van verzoekster heeft bij zijn reactie van 7 oktober 2005 een brief van de officier van justitie te 's-Hertogenbosch van 8 maart 2005 meegezonden waaruit blijkt dat de officier van justitie de verdachte in de strafzaak met betrekking tot het incident op 25 december 2004 (mevrouw C.), een transactie heeft aangeboden.

## Beoordeling

10. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) geeft een ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen (zie Achtergrond, onder 1.). Op grond van artikel 163 Sv zijn opsporingsambtenaren verplicht om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen (zie Achtergrond, onder 1.). Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolg zal worden gegeven. Twijfel bij de betrokken opsporingambtenaar over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet aan in de weg staan dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte. In het geval van dergelijke twijfel dient hij het over te laten aan de officier van justitie om ter zake een standpunt te bepalen en dat kenbaar te maken aan de persoon die aangifte deed. Gelet hierop, acht de Nationale ombudsman weinig ruimte aanwezig voor een uitzondering op de verplichting om zo'n aangifte op te nemen. Dit heeft te maken met het feit dat toetsing door de voor opsporing verantwoordelijke instantie, het Openbaar Ministerie, bij voorbaat onmogelijk is als gebeurtenissen die mogelijk voor een strafrechtelijke afdoening in aanmerking komen, niet in een aangifte worden opgenomen. Een uitzondering op het voorgaande kan alleen worden aangenomen in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit.

Ten aanzien van de aangifte op 21 juli 2003

11. Vast is komen te staan dat verzoekster op 21 juli 2003 met haar Somalische buurvrouw naar het politiebureau is gegaan om aangifte tegen mevrouw C. te doen. Mevrouw C. zou namelijk hebben gezegd dat zij alle donkere kinderen zou afmaken. Uit een gesprek met de Somalische buurvrouw van verzoekster bleek echter dat zij niet zelf had gehoord dat mevrouw C. dit had gezegd maar dat verzoekster degene was die dit tegen haar had gezegd en er bij haar op aan had gedrongen hiervan aangifte te doen. Gelet hierop is de Nationale ombudsman van oordeel dat er bij de politieambtenaren terechte twijfel kon bestaan dat het incident, zoals door verzoekster omschreven, daadwerkelijk had plaatsgevonden en rustte op hen niet de verplichting deze aangifte op te nemen.



Ten aanzien van de aangifte op 25 december 2004

12. Gelet op de verklaringen van alle betrokkenen en de door de korpsbeheerder op dit punt overgelegde mutaties, is aannemelijk geworden dat verzoekster op 25 december 2004 aan de politie kenbaar heeft gemaakt dat zij wilde dat de politie direct actie ondernam in de richting van mevrouw C. omdat mevrouw C. haar die avond met de dood had bedreigd. Verder is duidelijk geworden dat de aanwezige politieambtenaren op dat moment geen aangifte van verzoekster hebben opgenomen maar tegen verzoekster hebben gezegd dat zij nog zouden overleggen wat zij met het verhaal van verzoekster aan moesten. Hiermee is voldoende vast komen te staan dat op dat moment niet aan verzoekster wens tegemoet is gekomen. Gelet op het feit dat in dit geval sprake was van een langshepend burencollict acht de Nationale ombudsman het niet onjuist dat de politieambtenaren eerst wilden bezien of er wel sprake was van strafbare handelingen en hiertoe wilden overleggen met de politieambtenaar die van het conflict op de hoogte was. Daarbij is van belang dat de politie ook duidelijk tegen verzoekster heeft gezegd dat hierover contact met haar zou worden opgenomen hetgeen vervolgens ook op 28 december 2004 is gebeurd. Verder is van belang dat, op het moment dat verzoekster tijdens het gesprek met politieambtenaar Ke. aangaf haar aangifte te willen doorzetten, is afgesproken dat zij daarvoor de volgende dag op het politiebureau terecht kon. Op 29 december 2004 is vervolgens alsnog gevolg gegeven aan de wens van verzoekster. Alle omstandigheden in aanmerking nemend, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de gekozen handelwijze niet in strijd is met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

### **III. Ten aanzien van de klacht dat de politie verzoeksters gemachtigde niet bij het (klacht)gesprek op 21 januari 2004 heeft toegelaten**

#### **Bevindingen**

1. In het kader van de behandeling van verzoeksters klacht vond op 21 januari 2004 een klachtgesprek tussen verzoekster en politieambtenaren H. en V. plaats.

Volgens verzoeksters gemachtigde wilde verzoekster graag dat hij bij dit gesprek aanwezig zou zijn. De politie zei echter tegen hem dat dat niet de bedoeling was en dat alleen hij òf alleen verzoekster op gesprek mocht komen. Verzoekster is daarop alleen naar het gesprek gegaan.

2. In zijn reactie op deze klacht liet de korpsbeheerder weten dat een klager zich altijd kan laten bijstaan door een gemachtigde. Hij kon zich niet voorstellen dat in dit geval van die regel was afgeweken en achtte het dus niet aannemelijk dat het verzoekster was verboden haar gemachtigde naar het gesprek mee te nemen.

3. Politieambtenaar V. liet in reactie op deze klacht weten dat het hem niet bekend was dat de gemachtigde van verzoekster was geweigerd bij het gesprek op 21 januari 2004 aanwezig te zijn. Verzoekster had hierover tijdens het gesprek met hem ook niets gezegd. Ook de gemachtigde van verzoekster had hierover nooit bij hem beklaagd. Tegenover een onderzoeker van het Bureau Nationale ombudsman verklaarde V. verder nog dat gemachtigden altijd welkom zijn bij dergelijke gesprekken en dat hij dit een gemachtigde nog nooit had geweigerd.

4. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder en politieambtenaar V., deelde de gemachtigde van verzoekster mee dat hem in eerste instantie was gevraagd om alleen, dus zonder verzoekster, naar het klachtgesprek te komen. Dit voorstel besprak hij met verzoekster die echter aangaf dat zij wilde dat hij bij het gesprek aanwezig zou zijn. Dit liet hij vervolgens aan de politie weten waarop hem werd meegedeeld dat alleen hij of alleen verzoekster op gesprek mocht komen. Uiteindelijk is verzoekster toen alleen naar het gesprek gegaan.

5. Politieambtenaar H. verklaarde tegenover de Nationale ombudsman dat hij verzoekster had uitgenodigd voor een klachtgesprek. Verzoekster zei daarbij niet tegen hem dat zij wilde dat haar gemachtigde bij dit gesprek aanwezig zou zijn. In het geval zij dit wel zou hebben gezegd, zou hij daarin zeker hebben toegestemd.

6. Geconfronteerd met de verklaringen van beide politieambtenaren, volhardden verzoekster en haar gemachtigde in hun standpunt, in die zin dat in eerste instantie slechts de gemachtigde voor het gesprek was uitgenodigd en later tegen hem is gezegd dat alleen hij of alleen verzoekster op gesprek mocht komen.

7. Bij de door de korpsbeheerder aan de Nationale ombudsman overgelegde stukken bevindt zich een brief van 14 januari 2004 van de klachtencoördinator aan de gemachtigde van verzoekster waarin onder meer het volgende staat vermeld:

"Ik heb onderzoeker H. gesproken. Hij heeft aangegeven dat hij met u contact opneemt, om in eerste instantie met u een afspraak voor een gesprek te maken. Hierbij zal dan ook hoofdinspecteur V. aanwezig zijn."

Op die brief staat met de hand nog de volgende opmerking geschreven: "H. gesproken. Samen met V. wordt in eerste instantie O. (advocaat) benaderd voor gesprek (week 3/4)".

## **Beoordeling**

8. De vraag is of politieambtenaar H. in het gesprek met verzoeksters gemachtigde heeft aangegeven dat het niet de bedoeling was dat hij en verzoekster tezamen op het gesprek zouden verschijnen. De lezingen van betrokkenen lopen op dit punt uiteen. Nu er verder geen feiten of omstandigheden naar voren zijn gekomen op grond waarvan aan de ene

verklaring meer waarde moet worden gehecht dan aan de andere verklaring, onthoudt de Nationale ombudsman zich op dit punt van een oordeel.

#### **IV. Ten aanzien van de klacht dat in de brief van 21 januari 2004 staat vermeld dat verzoekster tevreden zou zijn over het verloop van het klachtgesprek**

##### **Bevindingen**

1. Van het gesprek dat verzoekster op 21 januari 2004 met politieambtenaren H. en V. had, stelden politieambtenaren H. en V. een verslag op. In dat verslag staat onder meer vermeld dat verzoekster tijdens het gesprek had aangegeven tevreden te zijn met de beantwoording van haar vragen en op dit punt niets meer van de politie te verlangen. Volgens verzoekster heeft zij dit echter nooit gezegd. Zij was dan ook zeer verbaasd op het moment dat zij het gespreksverslag onder ogen kreeg. Zij nam daarop dan ook direct contact op met de politie om aan te geven dat zij alsnog een formeel antwoord wenste op haar klacht omdat haar probleem nog altijd niet was opgelost.
2. De korpsbeheerder gaf in antwoord op deze klacht aan dat de politieambtenaren er oprecht van overtuigd waren dat het gesprek goed was verlopen en dat de klacht van verzoekster naar tevredenheid was afgedaan. Dit was dus ook op die manier in de brief van 21 januari 2004 vastgelegd. Verzoekster had echter al snel na ontvangst van die brief laten weten dat zij toch niet tevreden was met de informele afhandeling van haar klacht om welke reden de korpsbeheerder per brief van 5 maart 2004 alsnog op haar klachten reageerde. Dit doet echter volgens de korpsbeheerder niets af aan het feit dat de betrokken politieambtenaren er in eerste instantie oprecht van waren overtuigd dat verzoeksters klacht met het gesprek naar tevredenheid was afgehandeld.
3. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar V. dat het gesprek met verzoekster twee uur had geduurd. Vervolgens had hij de daarbij gemaakte afspraken schriftelijk aan haar bevestigd. V. was ervan overtuigd geweest dat de klacht van verzoekster hiermee naar tevredenheid was opgelost.
4. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar H. dat hij uitvoerig met verzoekster had gesproken. H. had het idee dat dit gesprek goed was verlopen, mede omdat verzoekster na afloop van het gesprek had aangegeven dat zij voldoende was geïnformeerd.

##### **Beoordeling**

5. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken. Dit impliceert onder meer dat door bestuursorganen verstrekte informatie waarheidsgetrouw en duidelijk moet zijn.

6. Met betrekking tot het verloop van het gesprek op 21 januari 2004 lopen de lezingen uiteen. Achteraf valt niet meer vast te stellen wat er precies tijdens het gesprek is gezegd en welke indruk verzoekster tijdens het gesprek bij de politieambtenaren heeft gewekt. De Nationale ombudsman overweegt verder dat de wijze waarop iemand de gedraging van een ander ervaart, subjectief is en derhalve ook moeilijk toetsbaar. Nu de Nationale ombudsman bovendien geen reden ziet om aan te nemen dat de politieambtenaren bewust een ander beeld hebben willen schetsen van de situatie zoals die in hun ogen was, gaat hij ervan uit dat de beide politieambtenaren er daadwerkelijk van waren overtuigd dat verzoekster tevreden was met het verloop en de uitkomst van het gesprek. De Nationale ombudsman acht het dan ook niet onjuist dat de politieambtenaren die indruk hebben vastgelegd in het gespreksverslag. Nu ook niet valt in te zien op welke wijze verzoekster hierdoor in haar belangen is geschaad, temeer niet nu zij later alsnog een formeel antwoord van de korpsbeheerder op haar klachten heeft gekregen, kan niet worden gezegd dat de betrokken politieambtenaren in strijd hebben gehandeld met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

## **Conclusie**

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Brabant-Noord is niet gegrond ten aanzien van:

- het ondernemen van onvoldoende actie;
- het weigeren van het opnemen van de aangiften;
- de opmerking dat verzoekster tevreden was met het verloop van het klachtgesprek.

Met betrekking tot de klacht dat de politieambtenaren hebben geweigerd verzoeksters gemachtigde toe te laten tot het klachtgesprek, onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

## **Onderzoek**

Op 13 december 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw D. te Oss, ingediend door Buro Sociaal Raadslieden te Oss, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Brabant-Noord. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant-Noord (de burgemeester van 's-Hertogenbosch), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Brabant-Noord verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd twee betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Eén van hen maakte van deze gelegenheid gebruik. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeksters gemachtigde de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd de twee betrokken ambtenaren een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Noch verzoeksters gemachtigde noch de betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn een reactie.

#### Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift van 7 december 2004, met onder meer bijlagen over de interne klachtprocedure bij het regionale politiekorps Brabant-Noord.
2. Het op 26 januari 2005 door het politiekorps Brabant-Noord toegestuurde interne klachtdossier. Dit dossier omvat onder meer de volgende stukken:
  - de klachtbrief van verzoekster van 27 november 2003, opgesteld door haar gemachtigde, aan het politiekorps Brabant-Noord;
  - een brief van 4 december 2003 van politieambtenaar H. aan de gemachtigde van verzoekster;
  - een bevestiging van de ontvangst van de klachtbrief van de klachtencoördinator van het politiekorps Brabant-Noord aan de gemachtigde van verzoekster;
  - een brief van 14 januari 2004 van de klachtencoördinator van het politiekorps Brabant-Noord aan de gemachtigde van verzoekster;
  - een brief van 21 januari 2004 van politieambtenaren H. en V. aan verzoekster;
  - een tussenbericht van 23 februari 2004 van de klachtencoördinator aan de gemachtigde van verzoekster;

- de schriftelijke beslissing van de korpsbeheerder van 5 maart 2004.
- 3. De schriftelijke reactie van 23 maart 2005 van politieambtenaar V. op de door de Nationale ombudsman in onderzoek genomen klacht.
- 4. Het standpunt van de korpsbeheerder van 4 mei 2005.
- 5. De schriftelijke reactie van verzoeksters gemachtigde van 23 juni 2005.
- 6. De verklaring die politieambtenaar H. op 18 augustus 2005 telefonisch tegenover een onderzoeker van het Bureau Nationale ombudsman heeft afgelegd.
- 7. De verklaring die politieambtenaar V. op 11 augustus 2005 tegenover een onderzoeker van het Bureau Nationale ombudsman heeft afgelegd.
- 8. De op 23 augustus 2005 namens de korpsbeheerder aan de Nationale ombudsman toegestuurde stukken, met daarbij gevoegd een aantal mutaties en processen-verbaal van aangifte.
- 9. De schriftelijke reactie van verzoeksters gemachtigde van 7 oktober 2005.

## **Bevindingen**

Zie onder Beoordeling.

## **Achtergrond**

### **1. Wetboek van Strafvordering**

#### 1.1. Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte of klachte te doen."

#### 1.2. Artikel 163, vijfde lid

"Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren, en tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in artikel 162, de daarbij genoemde ambtenaren verplicht."